

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: T. D. M.**, bytem „X“, zastoupené Mgr. Bc. Michaellem Kisem, advokátem, sídlem v Chomutově, Riegrova 222, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor dopravy a silničního hospodářství, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.11.2010, č.j. 4677/DS/2010, JID 199645/2010/KUUK/Bre,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 19.11.2010, č.j. 4677/DS/2010, JID 199645/2010/KUUK/Bre, a rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odbor správních evidencí, ze dne 31.8.2010, č.j. MELT 7864/2010/OSE/MKJ-120221, **se zrušují pro vadu řízení** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení v částce 7 760,- Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 19.11.2010, č.j. 4677/DS/2010, JID 199645/2010/KUUK/Bre, kterým bylo rozhodnuto, že se odvolání žalobkyně zamítá a rozhodnutí Městského úřadu Litvínov, odbor správních evidencí (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 31.8.2010, č.j. MELT 7864/2010/OSE/MKJ-120221, potvrzuje. Uvedeným rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo rozhodnuto o tom, že žalobkyně je vinna přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), který spáchala tím, že jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k) citovaného ustanovení přestupkového zákona porušila

zvláštní právní předpis (zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, dále jen „ZPPK“), neboť dne 28.12.2009 kolem 9.00 hod. v Českém Jiřetíně na křižovatce u penzionu "Na čáře" jako řidička osobního motorového vozidla tov. zn. BMW 320, reg. zn. „X“, ve směru od obce Fláje nejela na hlavní pozemní komunikaci vpravo při pravém okraji vozovky, zkrřížila jízdní dráhu zprava po téže pozemní komunikaci příjíždějícímu osobnímu motorovému vozidlu tov. zn. Toyota Corolla, reg. zn. „X“, řízeném K. Š., nar. „X“, bytem „X“, a nárazem do jeho levého boku způsobila dopravní nehodu s hmotnou škodou v celkem odhadnuté výši cca 120 000,- Kč (z toho na vozidle poškozeného cca 85 000,- Kč) bez zranění účastníků, čímž porušila ustanovení § 4 písm. a) ZPPK o povinnostech účastníka provozu na pozemních komunikacích a ustanovení § 11 odst. 1 ZPPK o směru a způsobu jízdy. Žalobkyni byla za spáchaný přestupek uložena pokuta v částce 2000,- Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1000,- Kč.

Žalobkyně v žalobě uvedla, že napadeným rozhodnutím bylo porušeno ustanovení § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), přestupkový zákon a ZPPK. Z dat uváděných znalcem měla začít na situaci reagovat 2,1 sekundy před střetem a v okamžiku před započítáním brzdění jela rychlostí 30 km/h. Nelze než trvat na tom, že svou jízdu zcela jednoznačně přizpůsobila povětrnostním podmínkám. Do protisměru se dostala částečně vinou řidiče Š.. S ohledem na to, že se již pomalu chystala na blížící se křižovatce odbočovat doprava, musela si mírně najet, neboť na uježděném sněhu nelze opsat pravoúhlu zatáčku na malém poloměru. Ani při mírném najetí se pochopitelně nemínila dostat do protisměru. Na jízdu řidiče Š. reagovala nouzovým brzděním a s ohledem na stav vozovky držela přímý směr, což vedlo k tomu, že se částečně dostala do protisměru. Poukázala na nekonzistentnost argumentace žalovaného, který žalobkyni na jedné straně vyčítá, že se nedržela pravého okraje vozovky a na druhé straně tuto skutečnost u pana Š. přehlédl. Dále žalobkyně poukázala na ničím nepodložené spekulace žalovaného o pochybnostech, zda by dokázala i bez ohledu na přítomnost vozidla Toyota bezpečně projet křižovatkou, stejně jako to, zda by žalobkyně automobil „dobrzдила“, kdyby řidič Toyoty více „vykroužil“ křižovátku. Skutečnost, že řidič Š. více „nevykroužil“ křižovátku bylo příčinou nehody. Žalobkyně se ohradila i proti tomu, že žalovaný uvedl, že svědecké výpovědi nemají potřebnou důkazní hodnotu. Řidič Š. byl při odbočování po objetí stojícího vozidla v podstatě ve stejné situaci jako žalobkyně, avšak jeho jízda je podle žalovaného na rozdíl od žalobkyně v pořádku. S poukazem na jeden ze závěrů znaleckého posudku uvedla, že ani v případě, že by jela zcela při pravém okraji vozovky, neměla dostatek prostoru pro projetí. Je zřejmé, že mezi způsobem projetí křižovátky řidičem Š. a dopravní nehodou je příčinná souvislost. Minimálně spoluvina řidiče Š. je tedy naprosto evidentní. To ostatně konstatoval i znalec a žalovaný tento jeho závěr přejal do svého rozhodnutí. Zcela nepochopitelně z něj však nevyvodil žádný závěr směrem k možné vině řidiče Š.. Žalobkyně je toho názoru, že řidič Š. předmětnou nehodu zavinil.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k žalobě zopakoval dosavadní průběh řízení a navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že se zcela ztotožnil se závěry prvoinstančního rozhodnutí. Skutkovou podstatu přestupku naplnila žalobkyně porušením ustanovení § 4 písm. a) ZPPK ze kterého mimo jiné vyplývá, že každý je povinen přizpůsobit své chování povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemních komunikacích a dále porušením ustanovení § 11 odst. 1 ZPPK ze kterého vyplývá, že na pozemní komunikaci se jezdí vpravo. Žalobkyně spáchala přestupek, který se řadí ve své kategorii mezi nejméně závažné, za který jí byla uložena sankce v polovině zákonného rozpětí. Při střetu vozidel došlo k poměrně vysoké

škodě na obou zúčastněných vozidlech, což je pro žalobkyni zřejmě motivující k tomu, aby odmítla jakoukoliv odpovědnost. Žalovaný ve vztahu ke svědeckým výpovědím setrval na svém závěru, že nemají potřebnou důkazní sílu například ve vztahu ke znaleckému posudku. Ani relativně pomalou jízdu žalobkyně rychlostí 30 km/h nelze hodnotit jako adekvátní, neboť ustanovení § 18 odst. 1 ZPPK hovoří o přiměřené rychlosti s ohledem na různé okolnosti. Znaleckým posudkem, jehož zpracování zadala sama žalobkyně se podařilo nejen vyvrátit tvrzení žalobkyně o místě střetu vozidel, ale také vyloučit možnost, že by se vozidlo Toyota dostalo v důsledku nepřiměřené rychlosti do smyku a poškodilo tím vozidlo BMW žalobkyně. Nelze akceptovat námitku žalobkyně, že se nacházela v konečném postavení pouze z důvodu reakce na blížící se vozidlo Toyota. Způsob její jízdy neodpovídal uváděným záměrům. Za daných podmínek by řidička nedokázala bez porušení předpisů bezpečně projet křižovatkou ani bezproblémově odbočit. Provedené řešení pohybu účastníků nehody znalcem ukazuje, že žalobkyně chtěla pokračovat v přímém směru, kdy by za daných okolností nestihla při odbočování vlevo z hlavní na vedlejší pozemní komunikaci dát v případě nutnosti přednost jinému vozidlu jedoucímu zprava z protisměru po hlavní komunikaci. Zjištěné skutečnosti nenasvědčují tomu, že by řidič vozidla Toyota porušil některé ustanovení ZPPK. V případě, že by správní orgán připustil určité porušení ZPPK panem Š., nemělo by to dopad na odpovědnost žalobkyně za přestupek.

Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala replikou, v níž setrvala na svých tvrzeních a nadále polemizovala se závěry žalovaného prezentovanými ve vyjádření žalovaného.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen („s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 věty první s.ř.s.). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které je povinen zkoumat bez návrhu nebo které podle § 76 odst. 2 s.ř.s. vyvolávají jeho nicotnost.

Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Má-li být jakékoli rozhodnutí správního orgánu přezkoumatelné, je třeba, aby se ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. jednalo o rozhodnutí srozumitelné a opřené o dostatek důvodů. V čem lze spatřovat tyto jednotlivé atributy přezkoumatelnosti však s.ř.s. nestanoví, a proto je třeba vycházet z toho, co vytvořila dosavadní správní judikatura.

Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek NSS ze dne 4.12.2003, 2 Azs 47/2003; rozsudek NSS ze dne 4.12.2003, 2 Ads 58/2003, www.nssoud.cz).

Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek jeho důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného (viz rozsudek NSS ze dne 23.7.2008, 3 As 51/2007; rozsudek KS Brno ze dne 11.4.2006, 31 Ca 39/2005, Sb.NSS č. 1282/2007, www.nssoud.cz).

Pokud soud dospěl k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.], uvede pouze důvody, v nichž tuto nepřezkoumatelnost spatřuje; další žalobní námitky již nepřezkoumává (viz rozsudek NSS ze dne 8.3.2005, 3 As 6/2004, www.nssoud.cz).

Soud má za to, že rozhodnutí o přestupku musí obsahovat popis skutku s uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným a tak, aby byly naplněny veškeré zákonné znaky uvedené skutkové podstaty (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 15.1.2008, 2 As 34/2006; rozsudek NSS 23.9.2009, 4 As 7/2009, www.nssoud.cz, rozsudek MS Praha ze dne 19.3.2009, 11 Ca 387/2008). Dále lze konstatovat, že mezi popisem skutku ve výroku rozhodnutí, jeho právní kvalifikací a odůvodněním rozhodnutí musí být vzájemný soulad a jedna část musí navazovat na druhou.

V rámci odůvodnění se musí správní orgán vypořádat nejen s provedeným dokazováním, ale i podrobně odůvodnit přezkoumatelným způsobem, jakými úvahami byl veden při použití správního uvážení a to jak při vlastním dokazování, tak i při výkladu neurčitých pojmů. Řádné odůvodnění správního rozhodnutí je vodítkem pro účastníky při formulování opravných prostředků. Z tohoto důvodu musí být v maximální možné míře vyčerpávající a přesvědčivé. Odůvodnění proto musí být individuální a konkretizované pro danou věc. Neúplné, nekonkrétní, nepřezkoumatelné a nedostatečné odůvodnění má za následek nezákonnost celého správního rozhodnutí (viz rozsudek KS Plzeň ze dne 31.1.2008, 57 Ca 14/2007, www.nssoud.cz).

Žalobkyně ve své žalobě mimo jiné namítla, že svou jízdu zcela jednoznačně přizpůsobila povětrnostním podmínkám. Správní orgán I. instance uznal žalobkyni vinnou přestupkem proti bezpečnosti a plynulosti silničního provozu podle ustanovení § 22 odst. 1 písm. l přestupkového zákona, který ve znění účinném do 31.7.2011, uváděl, že přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až k), poruší zvláštní právní předpis. Porušení zvláštního právního předpisu žalobkyni shledal správní orgán I. instance i žalovaný v ustanoveních § 4 písm. a) a § 11 odst. 1 ZPPK.

Podle ustanovení § 4 písm. a) ZPPK při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen chovat se ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat, své chování je povinen přizpůsobit zejména stavebnímu a dopravně technickému stavu pozemní komunikace, povětrnostním podmínkám, situaci v provozu na pozemních komunikacích, svým schopnostem a svému zdravotnímu stavu.

Podle ustanovení § 11 odst. 1 ZPPK se na pozemní komunikaci jezdí vpravo, a pokud tomu nebrání zvláštní okolnosti, při pravém okraji vozovky, pokud není stanoveno jinak.

Žalobkyně měla, jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, porušit své povinnosti uložené jí ZPPK tím, že své chování nepřizpůsobila zejména povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemní komunikaci a nejela při pravém okraji vozovky, ačkoliv tomu nebránily zvláštní okolnosti.

Popis skutku ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně sice reflektuje porušení povinnosti žalobkyně jezdit vpravo, avšak nijak se nevyjadřuje k tomu, čím žalobkyně porušila povinnost stanovenou jí v ustanovení § 4 písm. a) ZPPK. Rovněž v odůvodnění správního orgánu I. stupně nejsou uvedeny žádné konkrétní skutkové okolnosti, z nichž by bylo patrné, v čem spočívá nepřizpůsobení chování žalobkyně povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemních komunikacích. Navíc správní orgán I. stupně použil v odůvodnění před uvedením porušení povinnosti přizpůsobit své chování povětrnostním podmínkám a situaci v provozu na pozemní komunikaci slovo „zejména“, které uvádí příkladný výčet. Není tak ani zřejmé, zda má za to, že žalobkyně porušila pouze tyto dvě povinnosti či i jinak porušila ustanovení § 4 písm. a) ZPPK. Stejně tak žalovaný se ve svém rozhodnutí porušením ustanovení § 4 písm. a) ZPPK vůbec nezabýval. Soud je tak nucen konstatovat, že výrok v části popisu skutku, jeho právní kvalifikace a odůvodnění nejsou ve vzájemném souladu, neboť je pouze uvedena právní kvalifikace porušení povinnosti žalobkyně zakotvená v ustanovení § 4 písm. a) ZPPK, aniž by této právní kvalifikaci odpovídal popis skutku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Tuto vadu žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný neodstranil.

Žalovaný se na str. 6 poslední odstavec pouští do úvah o tom, co by se stalo, kdyby řidič vozidla Toyota K. Š. na místě nejel, o tom, zda by žalobkyně stihla včas zabrzdit, kdyby řidič Š. jiným způsobem odbočoval či tím kam skutečně směřovala žalobkyně, aniž by bylo zřejmé, z jakých důkazů tyto úvahy plynou. Soud v tomto ohledu zvažoval, zda nejsou splněny i podmínky ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s., tedy že skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise. Avšak s ohledem na skutek vymezený ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze konstatovat, že tyto úvahy žalovaného jdou nad rámec skutkového základu napadeného rozhodnutí, neboť jejich správnost či nesprávnost nemá na jednání popsané ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně vliv. Z tohoto důvodu se tedy soud rozhodl nepřistoupit ke zrušení napadeného rozhodnutí i z důvodu uvedeného v ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s.ř.s.

Z těchto důvodů přistoupil soud bez nařízení jednání ke zrušení napadeného rozhodnutí pro vady podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a rozhodnutí žalovaného, které tuto vadu neodstranilo, je zatíženo stejnou vadou. Na základě toho soud podle ust. § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle ust. § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku. Dále soud přistoupil podle § 78 odst. 3 s.ř.s. i ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně z důvodu shora uvedeného.

Žalobkyně měla v projednávané věci plný úspěch, proto soud podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci rozsudku náhradu nákladů řízení v celkové výši 7 760,- Kč, která se skládá z částky 2.000,- Kč za zaplacený soudní poplatek, z částky 4.200,- Kč za 2 úkony právní služby po 2.100,- Kč poskytnuté právním zástupcem Mgr. Bc. Michaelem Kisem (převzetí věci, podání žaloby podle § 7, § 9 odst. 3 písm. f) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, dále jen „advokátní tarif“), z částky 600,- Kč za s tím související dva paušály po 300,- Kč a z částky 960,- Kč odpovídající DPH z částek mimo soudního poplatku. Právní zástupce žalobkyně uplatnil jako náhradu nákladů řízení dvakrát režijní paušál, avšak vyčíslil k němu pouze jeden úkon právní služby. Vzhledem k tomu, že takovýto postup advokátní tarif

nepřipouští (srov. § 13 odst. 3 advokátního tarifu) má soud za to, že žalobce chtěl uplatnit náhradu nákladů řízení za dva úkony právní služby, které dle obsahu spisu také bezpochyby učinil a v tomto rozsahu soud přiznal náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 1. června 2012

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová